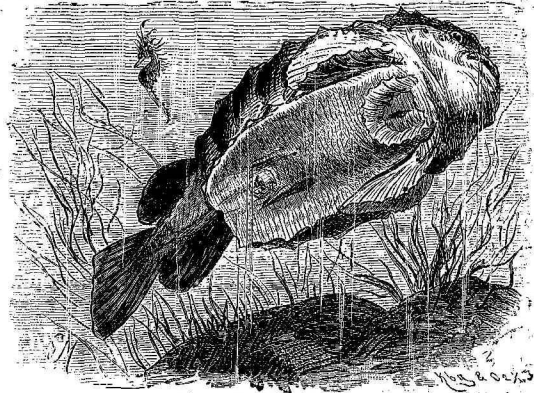

νὰ ἐπιχειρῇ παρὰ μόνον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρον ὡς ἀνοίγη το πειναλέον του στόμα.

Ἰπάρχει ὅμως καὶ μία τις ὁρμή, μία ἐπιθυμία, εἰς τὴν οὐδ' αὐτὸς ὁ θαλάσσιος λαγῶδες δύναται ὡς ἀντισταθῇ καὶ ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὁποίας ἀποκτᾷ ἑκτακτον ζωρότητα καὶ δραστηριότητα. Ἀρχομένου τοῦ θέρους ἡ μάλλον ἀπὸ τῶν ἀρχῶν ἔδῃ τοῦ μηνὸς Μαρτίου μεταβάλλεται τό τε χρῶμα καὶ ἡ φυσικὴ τοῦ ἰχθύος τούτου κατάστασις. Ὁ τέως μελανόφαιος θαλάσσιος λαγῶδες ἀρχίζει νὰ ἐκπέμπῃ λάμψιν ἐρυθροπύην. Δια τί; Διότι ἐφόρεσε τὸ ἐνδυμα τοῦ γάμου του. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τὰ ἐρωτόληπτα ζεύγη ἀπέρχονται εἰς ἐπιτηδεύας παραλίας πρὸς ἐκνεόττευσιν τῶν ἀπειροπληθῶν τεκνίων. Ὑπελόγισαν τὰ ὧὰ ἐνὸς θήλεος θαλάσσιου λαγῶου εἰς ἑκατὸν χιλιάδας. Ἐν τούτοις, ὅσον ἀφορᾷ τὸ οἰκογενειακὸν αἶσθημα, ὁ ἰχθύς οὗτος εἶνε εὐγενέστερος τοῦ ὁμωνύμου του τετραπόδου, διότι μετὰ πατρικῆς στοργῆς προφυλάσσει τὰ τέκνα του καὶ μάχεται ὑπὲρ αὐτῶν ἐναντίον καὶ αὐτῆς τῆς φύκης. Ἐντὸς ὀλίγων ἐβδομαδῶν τὸ ἔργον τῆς ἐκνεοττεύσεως ἀποπερατοῦται, καὶ ἤδη οἱ νεαροὶ γόνοι προσκολλῶνται ἐπὶ τῆς βράχως τοῦ πατρὸς, ὅστις μετα τοῦ προσφιλοῦς φορτίου του ἀπέρχεται καὶ βυθίζεται εἰς βαθύτερα καὶ ἀσφαλέστερα μέρη τοῦ ὠκεανοῦ.

Ἐχθροὺς ἔχει βεβαίως καὶ ὁ θαλάσσιος λαγῶδες πολλοὺς, διότι ποῖος δὲν ἔχει τοιοῦτους ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ,

ὅπου καθ' ἑκάστην ὁ ὑπὲρ ὑπάρξεως ἄγων ἀπαιτεῖ ἀναριθμητὰ θύματα. Ὁ μέγας καταστροφεὺς τῶν ζώων, ὁ ἀνθρωπος, ὀλίγον τον καταδιώκει, διότι μόνον παρὰ τοῖς Ἰσλανδοῖς νομίζεται νόστιμον τὸ ταριχευτον κρέας του. Ἀντ' αὐτοῦ ὅμως ἡ φύκη ἐπιφέρει μεγάλας καταστροφὰς εἰς τὰς τάξεις τῶν ἰχθύων τούτων καὶ δὲν εἶνε ἀπίθανον μετὰ παρέλευσιν οὐχὶ πολλοῦ χρόνου νὰ ἐξαλειφθῇ ὁ θαλάσσιος λαγῶδες παντελῶς καὶ ἀπὸ τοῦ βάρους τῆς θαλάσσης.

Θαλάσσι λαγῶς (σελ. 288).

IXNEYMON.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

16. **ΗΡΑΚΛΕΙΟΣ**, *δράμα εἰς μέρη πέντε ὑπὸ ΚΛΕΩΝΟΣ ΡΑΓΚΑΒΗ μετὰ σημειώσεις.* Ἐν Λειψίᾳ, ἐκ τῆς Ἀνατολικῆς τυπογραφίας Γ. Αρουνουλίου 1885. Σελ. XI καὶ 176.

Ἀληθὲς ἀριστοτέχνημα τυπογραφικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς ἐπεξεργασίας εἶνε τὸ προκειμένον νέον τοῦτο ἔργον τοῦ ἀνεκδότου τῆς Μούσας θεραπεύοντος κ. Κλέωνος Ραγκαβῆ. Ἀφοῦ ἡ παρ' ἡμῖν κριτικὴ σιωπηλῶς ἐκφύεσε καὶ τὸ νέον τοῦτο φιλολογικὸν ἔθλον διὰ διστίχου βιβλιοπωλικῆς ἀγγελίας, ξένην πιδανὸς μετὰ τινα χρόνον θὰ μεταδώσωμεν τῷς ἡμετέροις Ἀναγνώσταις ἀνάλυσιν καὶ δικαίαν ἐκτίμησιν τοῦ δράματος τούτου, ὡς τοῦτο συνέβη περὶ τῆς Θεοδώρας. Ἐπέπρωτο τὴν σύγχρονον φιλολογικὴν παρ' ἡμῖν στερίωσιν καὶ τοιαύτην νὰ παρακολουθῇ κριτικὴ ἀφασία, ὥστε καὶ ἅμα τῷ ἐμφανίσει οἰουδῆποτε ἀξίῳ τοῦ δνόματος φιλολογικοῦ προϊόντος οὐδεμία ν' ἀκούηται οὐδαμῶθεν ἐνθαρρυντικῆς φωνῆ. Μετ' ἐπιστάσις ἡμεῖς καὶ πολλῶς ἡδονῆς τὸ ἔργον ἀναγνόντες δὲν πρόκειται ν' ἀναδειξώμεν ἐνταῦθα τὴν δραματικὴν αὐτοῦ ἀξίαν. Ἡ λυρικὴ τοῦ δραματοῦργοῦ δύναμις μένει ἀπαραμείωτος μετ' ὅλον τὸ ἰδιόρρυθμον τῆς γλωσσικῆς τοῦ διαλόγου περιβολῆς. Ἡ συχὴ δ' ἐπανάληψις στροφῶν, οἷα ἡ ἐφεξῆς παρατιθεμένη, εἶνε τὰ ἀλάνθαστα δείγματα τῆς ποιητικῆς τοῦ νέου Ραγκαβῆ δραστηριότητος:

„Εἰπέ μοι — ἀναφωνεῖ ὁ Ἡράκλειος — ἐνθυμίσαι, ὦ Βυζάντιον, ἡμῶν τὴν πρῶτην καὶ κλεινὴν συνάντησιν; Ἐξ Ἀφρικῆς, ὡς θνητοὶ ταυσιπέτεροι, οἱ θεόμηνες μου καταπύοντες, ἔστιζον τῆς Προποντίδος τὸ γελῶν κάτοικτρον, καὶ τοῦ ἡλίου αἱ ἀκτῖνες εὐσεβῶς τὰς ἐπὶ εἰκόνας καθοσιάζοντο εἰς τῶν ἱστών τὰ ἔκτρα. Ὑπερήφανος ἐπὶ τῆς ναυαρχίδος ὁ Ἡράκλειος, ἐθαύμαζε τοῦ κόσμου τὴν προτείνουσαν, καὶ ὅτε εἰς τὴν θύαν ταύτην πελοδὸς ὁ τύραννος ἐκρύβη, τὸν βραχίονα σοὶ ἔκτεινε, νυμφίος περιπόδητος καὶ συνεξέχθη τὴν ὑψηλίαν ἐν σοί.“

Τοῦ δράματος ἐπιτάσσεται χαριεστάτη δίπρακτος κωμῳδία: Τὸ πῦρ ὑπὸ τὴν Αἰθάλην.

17. **ΕΛΛΑΣ**, κατὰ τὸ Γερμανικὸν τοῦ Ἰακώβου Φάλλε ὑπὸ Ν. Γ. ΠΟΛΙΤΟΥ. Ἐκδότης Κάρολος Βίλμπεργ, βιβλιοπώλης ἐν Ἀθῆναις. Τύποις Β. G. Teubner ἐν Λειψίᾳ. Ἐχομεν ὑπ' ὄψιν τὸ πρῶτον φυλλάκιον, ΤΟΜΟΣ Α'.

διον τοῦ πολυτελεστάτου καὶ καλλιτεχνικωτάτου τούτου ἔργου, ὅπερ γενναῖος Ἐκδότης καὶ ἱκανώτατος μεταφραστὴς δωροῦνται εἰς τὴν σύγχρονον Ἑλληνικὴν γενεάν, ἔχουσιν νὰ ἀρυσθῇ τὰς πρώτας ἐντυπώσεις τοῦ βίου τῶν πατέρων ἡμῶν ἐκ τοιούτου μαγευτικοῦ καλειδοσκοπίου. Ἡ Κλειὼ κατέστησεν ἔδῃ ὀλίγας τινὰς ἐκ τῶν ἀπειραριθμίων εἰκόνων τοῦ βιβλίου τοῦτου γνωστὰς εἰς τοὺς Ἀναγνώστας αὐτῆς, ἐπικροτοῦσα δὲ νῦν εἰς τὴν προκοπὴν τῆς ἐκδόσεως τοῦ βίου ἔργου θερμῶς συνίστησι τὴν κτῆσιν αὐτοῦ πρὸς πάντας τοὺς φίλους τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος.

18. **ΑΓΓΕΛΙΑ**. Μετ' ἐνδομύχου χαρᾶς ἀνακοινοῦμεν τοῖς Ἀναγνώσταις τῆς Κλειῶς ὅλον τὸ κείμενον ἐγκυκλίῳ τῶν ἐν Ἀθῆναις Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου, ἀναλαβόντων νέαν ἐκδοσιν τῆς **ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ ἀπὸ τῶν ἀρχαιότατων χρόνων μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς τοῦ κλεινοῦ Καθηγητοῦ Κ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ**. „Τὰ μάλιστα ἐπαισθητὴ κατέστη ἡ ἀπὸ πολλοῦ ἔδῃ χρόνου ἐντελὲς ἐξάντλησις τῆς ἱστορίας τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους, ἣν ἐφιλοπόνησεν ὁ περιφανὴς τοῦ γένους διδάσκαλος Κ. Παπαρρηγόπουλος. Αἱ νεώτεροι τοῦ Πανελληνίου γενεαὶ στεροῦνται, ὡς ἐκ τούτου, μνημείου ἀπεικονίσαντος πιστῶς πρῶτην φορὰν τὴν ἐπὶ τρισχίλια ἔτη ἐθνικὴν ἡμῶν ἐνότητά· τὴν καθ' ὅλας τὰς περιόδους τοῦ μακροῦ ἐκείνου βίου διαλάμπουσιν πνευματικὴν καὶ πολιτικὴν δεξιότητα τοῦ ἑλληνισμοῦ, αἰετοῦ μεν ἐξαιρετον, ἔστιν ὅτε δὲ καὶ ἀπαράμιλλον ἀναδειχθεῖσαν· καὶ τὸ ὑπέροχον ἀξίωμα, τὸ ὅποιον οὗτος δὲν ἔπαυσεν ἔχων ἐν τῇ Ἀνατολῇ. Λέγομεν ὅτι πάντα ταῦτα πρῶτην φορὰν διὰ τοῦ προκειμένου ἔργου κατεδείχθησαν καὶ ἀπεδείχθησαν, διότι τίς ἀγνοεῖ ὅτι τὸ πλεῖστον μέχρις ἐσχάτων οἰκτρῶς παρεγνώριζοντο ὑπὸ τῶν ἀλλοφύλων, μόνον δὲ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἔργου τούτου ἤρχισαν ἐν τῇ ἐσπερίᾳ ἀνομολογούμενα; Οὐδὲν λοιπὸν ἄπορον, ὅτι τ' ἱστορία αὕτη, γραφεῖσα εἰς γλῶσσαν εὐληπτον ἐπὶ τῇ σκοπῇ τοῦ νὰ ἀποβῇ ὅχι κτῆμα προστιδὸν τοῖς ὀλίγοις ἀλλ' ἐγκόλπιον παντὸς Ἑλλήνος, ἐγένετο ἀνάρπαστος κατὰ τὴν πρῶτην αὐτῆς ἐκδοσιν, καίτοι τότε εἰς πολλὰς χιλιάδας ἀντιτύπων δημοσιευθεῖσα· ὅτι ἀπὸ τινων ἐτῶν δὲν ἔπαυσε ζητούμενη μετὰ τοσοῦτου ζήλου, ὥστε τὰ περισωθέντα τελευταῖα αὐτῆς ἀντίτυπα ἐπωλήθησαν εἰς ὑπερτριπλασίαν τιμὴν ἥτοι ἕως δραχμῶν 150 ἕκαστον· καὶ ὅτι νῦν ἀπὸ τῶν ἐσχάτων πολλάκις τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀπευδύνονται ἡμῖν διάφοροι δημοσυνεῖς ζητοῦντες τὸ βιβλίον ἀνδ' οἷαςδῆποτε τιμῆς. Τούτου ἕνεκα ἀπεφασίσταμεν νὰ ἐπιχειρήσωμεν, ἀδείᾳ τοῦ συγγραφέως, τὴν ἀνατύπωσιν τῆς **Ιστορίας τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους**, εἰς μηδὲν λογιζόμενοι τὰς ὑπερέργους δαπάνας καὶ θυσιάς τῆς ἐκδόσεως, ἀλλ' ἐκ μιᾶς καὶ μόνης ἐθνικῆς φιλο-

τιμίαις παροτρυνόμενοι, νὰ παράσωμεν τουτέστιν εἰς τοὺς ἀπανταχοῦ ἡμῶν ἐξον οἷον τε εὐνότερον τὸ *ἐθνικὸν τοῦτο κειμήλιον*.

Ὁνομάζομεν ἀνατύπωσιν τὴν παρούσαν ἔκδοσιν, διότι ὁ συγγραφεὺς δὲν ἐνόμισεν ὠφέλιμον νὰ περιλάβῃ ἐν αὐτῇ τὰ θρυλούμενα πορίσματα τῶν νεωτέρων ἐρευνῶν. Τὰ πορίσματα ταῦτα δὲν εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀσφαλῆ. Ἐκ δὲ τῶν δυσαρτιμῶν κεφαλαιωδῶν ζητημάτων τοῦ μακραιωνος ἡμῶν παρελθόντος, οἱ νεωτερισμοὶ ἐκεῖνοι δὲν ἐτροπολόγησαν ἐπιτυχῶς εἰμὴ ἐν, τοὺς μυθικοὺς χρόνους, καὶ τοῦτο ἐν μέρει μόνον. Ὅθεν ἐν τῇ τέλει τοῦ *πρώτου τόμου* θέλει μὲν προσαρτηθῇ ἡ πρὸ τεσσάρων ἐτῶν γενομένη ὑπὸ τοῦ συγγραφέως νέα τῶν χρόνων τούτων ἐξεργασία· ὅλλὰ ἐν ἀρχῇ τοῦ τόμου θέλει δημοσιευθῇ τὸ περὶ τῶν μυθικῶν χρόνων βιβλίον ὅπως εἶχε συνταχθῇ πρότερον, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἰδίων τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἑθνους παραδόσεων, αἵτινες οὕτε ἀπέβαλον, οὕτε δύνανται νὰ ἀποβάλλωσι ποτὲ τὴν ἰδιόζουσαν αὐτῶν ἱστορικὴν ἀξίαν.

Ὅπως δὲ καταστήσωμεν τὸ ἀνὰ χεῖρας ἔργον ὑπὸ πολλὰς ἐσόδους εὐαπόκτητον αἱ μόνον εἰς τοὺς περὶ τὰ ἑλληνικὰ γράμματα ἀσχολούμενους, ἀλλ' εἰς πάντα ἀνεξαιρέτως Ἕλληνα, ποθοῦντα νὰ γνωρίξῃ καὶ νὰ διδάσκηται ἀδιαλείπτως τὴν πάτριον ἱστορίαν, ἥτοι εἰς τὸν βιομήχανον, τὸν ἔμπορον, τὸν λόγιον, τὸν ἐργάτην, καὶ ἐν γένει εἰς πάντα δυνάμενον νὰ ἀναγνώσκῃ καὶ ἐννοῇ τὴν ἑλληνικὴν κατὰ ἡμᾶς γλῶσσαν, ἀπεφασίσαμεν νὰ ἐλαττώσωμεν σπουδαιότατα τὴν ἀρχικὴν ἐκάστου σώματος τιμὴν ὀριζομένην ὡς ἑξῆς:

Εἰς τοὺς θέλοντας νὰ προμηθεύωνται αὐτὴν κατὰ τεύχη, κατὰ ὅσον ἐκδίδονται, ἕκαστον τεύχος συγκεῖμενον ἐκ πέντε τυπογραφικῶν φύλλων μεγάλου 8ου σχήματος ἐπὶ ἐκλεκτοῦ χαρτοῦ, καὶ δι' ἀρίστου τύπου, θέλει τιμᾶται μόνον ἀντὶ λεπτῶν *ἐνεήκοντα*. Διὰ δὲ τὰς Ἑπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν ὄντων εἰς βάρος ἡμῶν, ἀντὶ δραχμῆς. Θέλουσι δὲ λάβει *ὀλόκληρον τὸ σῶμα μετὰ τῶν πινακῶν καὶ εἰκόνων* οἱ προπληρόντες, ἐπὶ ἀποδείξει ἡμῶν ἰδιογράφου,

μόνον δραχμὰς τριάκοντα ἀπαλασσύμενοι καὶ τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν, τα οποία ἔσσονται εἰς ἴδιον ἡμῶν βάρος.

Ὅσοι θελήσωσι νὰ παραδεχθῶσι τὸν τελευταῖον τοῦτον ὅρον, πρέδῃ-
λον ὅτι θέλουσιν ἀποκτήσει τὴν ὅλην συγγραφὴν ἀντὶ τοῦ ἡμίσεος σχε-
δὸν τῆς ἀρχικῆς αἰτῆς τιμῆς.

Οἱ ἐν τοῖς Ἑπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ κ. κ. Συνδρομηταὶ ὀφεί-
λουσι νὰ προκαταβάλωσι τὴν ἀξίαν Πέντε τοῦλάχιστον τευχῶν.

Οἱ κύριοι συνδρομηταὶ θέλουσι λάβει *δωρεάν* ἀπαντας τοὺς προσαρ-
τηθησομένους πίνακας καὶ εἰκόνας.

Οἱ ἐγγράφοντες δέκα συνδρομητὰς, ἐπὶ ἰδίᾳ αὐτῶν εὐθύνη, λαμβά-
νουσιν ἐν *δωρεάν*.

Ἀρκούμενος εἰς τὴν ἐκ τῆς μεγαλητέρας ὅσον ἔνεστι καταναλώσεως εὐλογον ὠφέλειαν, ἥτις ἀποτελεῖ τὴν πρώτην βάσιν τῆς ἐργασίας τῶν ἡμε-
τέρων καταστημάτων, κυρίως δὲ ἀποβλέπων διὰ τῆς πολυδαπάνου καὶ πο-
λυμόχθου ταύτης ἐκδόσεως εἰς γενικώτερον καὶ ἐθνικώτερον σκοπὸν, πέ-
ποιθα ὅτι τὸ *πανελλήνιον* θέλει προθύμως συνδράμει εἰς τὴν ἐπιτέλεσιν αὐτοῦ.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταί, εἴτε κατὰ τεύχη εἴτε δι' ὀλόκληρον τὸ σῶμα, δέον νὰ υπογράψωσιν ἐν τῶν κάτωθι ἀποσπα-
σμάτων τῆς ἀνὰ χεῖρας ἀγγελίας, ἀποστέλλοντες ἡμῖν ἐγκαίρως αὐτὸ μετὰ
τοῦ ἱστοτίμου (εἰς τραπεζικὰ γραμματῖα, εἰς ἐπιταγὰς ἢ ἑλλην. γραμματῖο-
σημα) ἐντὸς ἐπιστολῆς ἐπὶ συστάσει.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται ἐν Ἀθήναις μὲν παρὰ τοῖς καταστήμασιν
ἡμῶν καὶ παρὰ τῇ γραφείῳ καὶ βιβλιοπωλείῳ τῆς „Ἐστίας“, ἐν δὲ ταῖς
Ἑπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ παρ' ἀπασί τοῖς ἀναποκριταῖς ἡμῶν κυρίως
βιβλιοπώλαις.

Ἡ ἐκτύπωσις *ὀλοκληρὸν τοῦ συγγράμματος*, ἀρξαμένη ἤδη, ἀπο-
περατωθήσεται ἐντὸς τοῦ ἐπιόντος ἔτους 1886.

Ἐν Ἀθήναις, 25. Ὀκτωβρίου, 1885.

Ἀνέστης Κωνσταντινίδης.

Η ΑΠΟΝΑΡΚΩΣΙΣ ΤΩΝ ΦΥΤΩΝ.

Ὁ ἀπὸ τινων ἐτῶν ἀποθανὼν μέγας φυσιολόγος Κλαύ-
διος Βερνάρδος ἐπεχείρησε πλεῖστα ὅσα πειράματα περὶ τῆς
φυσιολογίας τῶν φυτῶν καὶ πρὸ πάντων περὶ τοῦ εὐερεθίστου
αὐτῶν. Ἐὰν τὰ φυτὰ, ἐσκέπτετο, ἔχωσιν ὁμοίαν ἐρεθιστι-
κότητα τῇ τῶν ζώων, φυσικῶς πρέπει νὰ στερῶνται αὐτῆς
διὰ τῆς ἐπενεργείας νάρκητικῶν οὐσιῶν. Πρὸς τὸν σκοπὸν
τοῦτον ἐξέλεξεν ὁ Βερνάρδος αἰθέρα καὶ χλωροφόρμιον, ἡ
δ' ἐπιτυχία τῶν πειραμάτων ὑπερέβη πᾶσαν προσδοκίαν.

Υπάρχουσιν, ὡς γνωστὸν, σαρκοφάγα φυτὰ, ὧν τα φύλλα
ἔχουσι τὴν δύναμιν κατὰ τὴν ἐπαφὴν ἀμέσως νὰ συστέλλων-
ται, ἐὰν ὅμως ἐκθέσωμεν αὐτὰ εἰς τὴν ἐπιρροὴν τοῦ χλωρο-
φορμίου, χάνουσι τὴν ἰδιότητα ταύτην μέχρις ὅτου μετὰ πα-
ρέλευσιν ὀλίγου χρόνου συνέλθωσι πάλιν εἰς ἑαυτὰ καὶ ἀρχί-
σωσι νὰ λειτουργῶσι καθάπερ καὶ πρότερον. Γνωστὸν εἶνε
ἐπίσης ὅτι τὰ πράσινα φυτικὰ κύτταρα ἀναπνέουσιν ὑπὸ τὴν
ἐπιρροὴν τοῦ ἡλιακοῦ φωτός, ὅτι δηλαδὴ ἀπορροφῶσιν ἀν-
θρακικὸν ὀξὺ καὶ ἀποβάλλουσιν ὀξυγόνον. Ἐὰν ὅμως ἐμ-
βυθίσωμεν τὰ φύλλα του εἰς ὕδωρ χλωροφορμιούχον, τα
πράσινα μέρη ἀποναρκοῦνται, τὸ δὲ φυτὸν ἐκτεθειμένον τοι-
ουτοτρόπως εἰς τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας ἀναπνέει ὅπως καὶ τὴν
νύκτα, ἥτοι ἀπορροφᾷ ὀξυγόνον καὶ ἀποβάλλει ἀνθρακικὸν
ὀξὺ. Τα παιδιὰ συνειθίζουσι νὰ ρίπτωσι πίσσα ἐντος ὕδα-
τος, ἵνα ἴδωσι πῶς καθυγραίνονται καὶ κατόπιν ἀρχίζουσι νὰ
βλαστάνωσι. Ἐὰν λάβωμεν πρὸς τοῦτο ὕδωρ χλωροφορμι-
οῦχον, μάτην θ' ἀναμένωμεν νὰ ἴδωμεν αὐτὰ βλαστάνοντα,
ἐφ' ὅσον διατελῶσιν ἐκτεθειμένα εἰς τὰς ἐνεργείας τοῦ ναρ-
κωτικοῦ.

Πλεῖστα ἄλλα σπουδαιότατα πειράματα ἐγένοντο καὶ
δι' αὐτῶν τοῦλάχιστον φαίνονται ἐξηγούμενα μυστήριά τινα
τοῦ φυτικοῦ βίου. Αἱ ἀκτῖνες τῆς ἐπιστήμης ἤρχισαν νὰ

φωτίζωσιν ἤδη πολλὰ μέρη τοῦ βίου τῆς φύσεως, ἐνθα ἄχρι
τοῦδε ἐπεκράτει σκότος φηλαφητόν. Ἑλπίσωμεν ὅτι οἱ δια-
δοχοὶ τοῦ Βερνάρδου θὰ δυνηθῶσι ποτε ἀκριβῶς νὰ διερε-
νήσωσι τὴν μετὰ τοῦ ζωικοῦ καὶ φυτικοῦ βίου σχέσιν.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ.

— Τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς. — Ὁ διδάσκαλος ἐρωτᾷ: „Τὰ ἐμὰ
σά, καὶ τὰ σὰ ἐμὰ“ ποῖος εἶπε τοὺς μεγάλους αὐτοὺς λόγους; — Καὶ ὁ
μαθητὴς: Κἀποὺς ποῦ δὲν ἔχε πεντάρα . . .

— Κυρία τις ἐπισκέπτεται τὴν μοδίστραν τῆς δια νὰ ζητήσῃ πλη-
ροφορίαν περὶ τῆς διαγωγῆς νεωστὶ προσληφθείσης ὑπηρετρίας τῆς, ἡ ὁποία
ἔως τότε ὑπηρετεῖ ἐν τῷ συρμικῷ καταστήματι. „Ἐἴνε φιλόπονος καὶ
τακτικὴ“ ἀπεκρίθη ἡ μοδίστρα „καὶ τῇ ἀληθείᾳ ὡς πρὸς τοῦτο δὲν ἔχω
κανὲν παράπονον“.

— „Ἐἴνε τιμία ὅμως, ἔχει παστρικά χέρια!“ — „Ὡς πρὸς αὐτὸ
ἀμφιβάλλω“, ὑπέλαβε μετ' εὐεξηγήτου σκοποῦ ἡ πωλήτρια τῶν νεωτερι-
σμῶν, „διότι τῆς πρὸ ἄλλαις τὴν ἔστυλα ἔσσης μὲ τὸν λογαριασμὸν καὶ
ὡς τώρα δὲν μὲ παρέδωκεν ἀκόμη τὰ χρήματά“.

Πάλιν, Νίκο, ἀνέβηκες ἔς τὰ δένδρα κ' ἔσχισες τὰ ὀλοκαίνουργα
ροῦχά σου;

— Ὅχι, μητέρα μου· τᾶσχισα καταβαίνοντας, οταν ἔξαφνα ἔπεσα
τόσον βιαστικά, ποῦ δὲν πρέφθασα νὰ τὸ βγάλω . . .

— Κύριός τις συνδιαλέγεται μετὰ τινος κυρίας περὶ τῶν ἀδυναμιῶν
καὶ ἐλλείψεων τοῦ γυναικείου φύλου καὶ παρατηρεῖ — Ἐγνώρισα μόνον
δύο γυναικας, αἵτινες πρῶγματι οὐδὲν ἐλάττωμα εἶχον. — Ἡ κυρία μει-
διῶσα ἐρωτᾷ: „Ποία ἔτο λοιπὸν ἡ ἄλλη;“

Ἐπαξιωματικὸς πρὸς νεοσύλλεκτον, ὅστις πρὸ μικροῦ ἔκοψε σύρριζα
τὴν κόμην του: Ἄν καὶ αὔριον πάλιν, στρατιῶτα, παρουσιασθῇς εἰς τα γυ-
μνάσια μὲ τόσο κοντὰ μαλλιά, θὰ φυλακισθῇς! Κῦτταζε, λάβε τὸ μέ-
τρα Σου!

—!